

sygnatura akt II C 141/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 9 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w II Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący sędzia Sądu Rejonowego B. L.

protokolant starszy sekretarz sądowy M. R.

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko B. Ł.

o zapłatę

1. zasądza od B. Ł. na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 60.117,97 zł (sześćdziesiąt tysięcy sto siedemnaście złotych i dziewięćdziesiąt siedem groszy);
2. zasądzoną w punkcie 1 kwotę rozkłada na 40 rat w kwotach po 1502,95 zł (jeden tysiąc pięćset dwa złote i dziewięćdziesiąt pięć groszy), przy czym pierwsza rata wymagalna jest dnia 15 (piętnastego) pierwszego miesiąca następującego po miesiącu, w którym uprawomocni się niniejsze orzeczenie, zaś kolejne raty dnia 15 każdego kolejnego miesiąca – z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;
3. zasądza od B. Ł. na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 6.131 (sześć tysięcy sto trzydzieści jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

sygnatura akt II C 141/18

UZASADNIENIE

W pozwie z 22 września 2017 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W. domagał się zasądzenia od B. Ł. kwoty 58.412,21 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia 22 września 2017 roku tytułem zwrotu kredytu (pozew k. 2 – 3).

W tej sprawie został wydany pod sygnaturą VI Nc-e (...) nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, od którego pozwany złożył sprzeciw. Pozwany podniósł, że nie zgadza się na jednostronne wypowiedzenie kredytu i natychmiastową spłatę całej należności. Pozwany chciał załatwić sprawę zwłoki w spłacie kredytu, co jednak nie zakończyło się zawarciem ugody. Stwierdzono, że bank nie jest zainteresowany ugodą i restrukturyzacją kredytu (sprzeciw k. 6 – 7).

Po otrzymaniu sprawy z Sądu Rejonowego L.– Zachód w L. celem dalszego prowadzenia, tutejszy sąd zwrócił się do powoda z pytaniem, czy strona powodowa widzi możliwość zawarcia z pozwanym ugody – jeśli tak, czy możliwe jest przeprowadzenie w Ł. pertraktacji lub mediacji przez osobę uprawnioną do działania w imieniu powoda. Powód oświadczył, że wielokrotnie podejmował próby polubownego rozwiązania sporu, które okazały się nieskuteczne, wobec czego powód nie widzi możliwości ugodowego załatwienia sprawy (pismo powoda k. 63).

Sąd Rejonowy ustalił:

W dniu 19 listopada 2015 roku została zawarta pomiędzy stronami umowa kredytu gotówkowego. Powód udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 59.844,30 zł, pozwany zaś zobowiązał się do zwrotu kredytu wraz z odsetkami w 84 ratach po 997 złotych miesięcznie (do 3 grudnia 2022 roku). 30 maja 2017 roku doręczono pozwanemu wypowiedzenie umowy kredytu w związku z niezapłaceniem przez pozwanego rat kredytowych przez dwa okresy płatności (umowa kredytu k. 18 -22, wypowiedzenie umowy kredytu k. 29).

Należność powoda z tytułu niespłaconego kredytu wynosi 58.412,21 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia 22 września 2017 roku (okoliczność bezsporna).

Obecnie stan zdrowia pozwanego polepszył się, jest w stanie obsługiwać kredyt. Prowadzi gospodarstwo rolno – ogrodnicze. Ma 22 hektary gruntu. Z tego gospodarstwa uzyskuje przychód według hektarów przeliczeniowych 60.000 – 80.000 rocznie, faktycznie jest to istotnie więcej (dowód z przesłuchania pozwanego k. 68).

Stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie powołanych powyżej dokumentów. W istocie fakty sprawy nie były pomiędzy stronami sporne. Pozwany ostatecznie nie kwestionował bowiem wysokości ani wymagalności roszczenia powoda, powód zaś nie kwestionował w żadnym zakresie twierdzeń pozwanego wygłoszonych podczas rozprawy, gdyż zrezygnował ze stawiennictwa na termin sądowy.

Sąd Rejonowy zważył:

Powództwo wywiedzione w tej sprawie zasługiwało co do zasady na uwzględnienie. Ostatecznie było bowiem w sprawie bezsporne, że powód udzielił pozwanemu kredytu, którego ten w terminie nie spłacał. Nie budziła wątpliwości stron także wysokość przysługującego powodowi roszczenia.

Żaden z argumentów podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie miał charakteru niweczącego roszczenie. Pozwany podnosił jedynie, że postępowanie banku w stosunku do niego nie dało możliwości ugodowego zakończenia postępowania, umożliwiającemu mu wyjście z zadłużenia.

Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził zatem od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę. Zgodnie bowiem z treścią art. 69 ust. 2 ustawy Prawo bankowe, biorący kredyt zobowiązany jest do jego zwrotu wraz z odsetkami. Tylko pozornie kwota zasądzona jest wyższa od dochodzonej pozwem. Sąd formułując punkt 1 sentencji wyroku doliczył bowiem do kwoty głównej odsetki ustawowe narosłe do dnia orzekania.

Treść punktu 1 wyroku pozostaje w bezpośrednim związku z punktem 2 orzeczenia, w którym zasądzone świadczenie zostało rozłożone na raty. Takie uprawnienie sądu wynika z art. 320 K.p.c. Sąd doszedł do przekonania o konieczności zastosowania w tej sprawie wskazanej normy prawnej biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy. Pozwany uprawdopodobnił, że zaprzestał spłacania kredytu w związku z poważnym schorzeniem, powodującym konieczność hospitalizacji. Obecnie jednak stan zdrowia pozwanego polepszył się, zaś jego stan majątkowy – biorąc pod uwagę choćby projektowaną dochodowość z gospodarstwa liczoną według hektarów przeliczeniowych – pozwala obecnie na obsługę kredytu. W tej sytuacji brak rozłożenia na raty zasądzonej kwoty mógłby doprowadzić do niewspółmiernie dolegliwej sytuacji egzekucji całego długu z majątku ruchomego lub nieruchomego dłużnika w sytuacji gdy proste odroczenie zapłaty poszczególnych rat w czasie może doprowadzić do ochrony prawnie relewantnych interesów obu stron – powód uzyska całość należnego mu świadczenia wraz z odsetkami, a pozwany uniknie prowadzenia przeciwko niemu egzekucji komorniczej. Nie bez znaczenia dla dokonanej przez sąd oceny stanowisk stron była w tej sprawie ich postawa w toku procesu. O ile pozwany konsekwentnie dążył do porozumienia ze stroną powodową i do zawarcia ugody, o tyle powód równie konsekwentnie unikał przeprowadzenia pertraktacji oraz nawet ograniczał kontakt z sądem do absolutnego minimum. W tej sytuacji twierdzenie powoda, jakoby wielokrotnie próbował porozumieć się z pozwanym, nieoparte żadnym dokumentem, sąd uznał za gołosłowne. Utwierdziło to sąd w przekonaniu o słuszności stanowiska polegającego na rozłożeniu na raty dochodzonego świadczenia. Orzekając co do wysokości raty sąd brał pod uwagę możliwości dochodowe pozwanego oraz okoliczność, iż ilość rat nie może być nigdy nadmierna, gdyż wierzyciel ma interes w możliwie szybkim odzyskaniu swojej wierzytelności. W tej sprawie ilość rat powoduje

skrócenie przewidywanego czasu wyjścia z kredytu o ponad połowę – następuje zmniejszenie z 84 (jak w umowie kredytowej) do 40 miesięcy, przy odpowiednim podwyższeniu wysokości rat.

Orzekając o kosztach postępowania sąd uznał, iż powód wygrał sprawę w całości. Zasadzeniu podlegała całość dochodzonej przez niego kwoty. Stosując zatem zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasądzono od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania według norm przepisanych. Na koszty tej sprawy złożyły się następujące kwoty: 5400 zł wynagrodzenia fachowego pełnomocnika powoda – ustalone na zgodnie z § 2 punkt 6 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. poz. 1800), oraz 731 zł uiszczonej opłaty od pozwu.